

ἀλαζονεύομαι Ἦπ.

Τὸ ἀρχ. ἀλαζονεύομαι = ἐπαίρομαι, μεγαλαυχῶ.

Εἶμαι περίλυπος, ἀθυμῶ.

ἀλαθασιά ἦ, Χίος

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀλάθαστος, ὁ παρὰ Σομ. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ πβ. ἀ- στερητ. 1 β.

Τὸ νὰ μὴ διαφεύγῃ τινά τι: Φρ. Ἀλαθασιά δὲ μ' ἔχει εἶναι δυνατόν νὰ μὲ διαφεύγῃ τι, δὲν εἶμαι ἀλάθηςτος).

ἀλάθευτα ἐπίρρ. Ζάκ. Ἦπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.) Πόντ. (Τραπ.) κ. ἄ. — Λεξ. Λάουνδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλάθευτος.

1) Ἄνευ λάθους, ἄνευ σφάλματος Ζάκ. Ἦπ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Τραπ.) κ. ἄ. — Λεξ. Λάουνδ.: Ἀλάθευτα τὰ εἶπε Λακων. Εἶπεν τὸ μάθεμαν ἀτ' ἀλάθευτα Τραπ. β) Ἀληθῶς Πελοπν. (Λακων.) 2) Ἀκριβῶς, εὐστόχως Πελοπν. (Ἀρκαδ.): Σημαδεύω ἀλάθευτα.

ἀλάθευτος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) — Λεξ. Λάουνδ. ἀλάθιφτους Ἦπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λαθευτός < λα-θεύω.

1) Ἐνεργ. ὁ μὴ κάμνων λάθος, ὁ μὴ σφαλλόμενος σύνηθ.: Ποιὸς ἀνθροῦπους εἶνι ἀλάθιφτους! Αἰτωλ. β) Ὁ μὴ ἀποτυχάνων τοῦ σκοποῦ σύνηθ.: Ἄσμ.

Πόχουν τὰ δαμασκιά σπαθιά, τ' ἀλάθευτα ντουφέκια Πελοπν. (Μεσσ.) — Ποίημ.

Πάντα μὲ κοφτερὸ σπαθὶ κι ἀλάθευτο κοντάρι
νὰ τὸ γυρνᾷτε ἀνίκητο 'ς τὸν κόσμο τὸ φεγγάρι

ΚΠαλαμ. Τραγοῦδ. πατρ. 12. 2) Ὁ μὴ ἀμαρτάνων, ὁ ἀναμάρτητος Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ. ἄ. — ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην.²⁴: Φρ. Ἐνας Θεὸς ἀλάθιφτους (οὐδεὶς ἀνθρώπος ἀναμάρτητος, εἰμὴ μόνον ὁ Θεός) Ἀδριανούπ. — Ποίημ.

Ἐσὺ 'σαι ἀλάθευτη θεὰ κι ἀνίκητη παρθένα,
ἐσὺ καὶ δὲ γεννήθηκες ἀπὸ κοιλιὰ μητέρας

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. 3) Παθ. ὁ μὴ περιέχων λάθη, ἀκριβής Ἦπ. Πόντ. (Τραπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. — ΓΜαρχορ. Μικρὰ ταξίδ. 141: Λουγαριασμός ἀλάθιφτους Ἦπ. Τὸν ὄνειρον εἶνι ἀλάθιφτον (πραγματοποιεῖται ἀκριβῶς) Αἰτωλ. Ἀλάθευτο σημάδι ΓΜαρχορ. ἔνθ' ἄν.

Πβ. ἀλάθωστος.

ἀλάθωστος ἐπίθ. Ἦπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λαθωστός < λαθώνω ἀντὶ ἀλάθωτος τοῦ σ προσθετέντος κατὰ τὰ εἰς -στος ἔκ ρ. παραγόμενα.

1) Παθ. ὁ μὴ λανθασμένος, ὁ ἄνευ λαθῶν, ἀκριβής. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ σφαλλόμενος, ὁ μὴ κάμνων λάθη. Πβ. ἀλάθευτος.

ἄλαιμος ἐπίθ. Ἦπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. λαιμός.

Ὁ μὴ ἔχων λαιμόν: Αἰνιγμ. Ἀλαιμο καὶ μὲ λαιμό, μὲ μεριά καὶ δίχως πόδια (ὁ ἄσκός).

ἀλάιστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λαῖστος < λαῖζω.

Ὁ μὴ σεισθείς, ἀκίνητος.

ἀλαῖτης ὁ, Πόντ. (Κοτύωρ. κ. ἄ.) ἀλαῖτες Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κοτύωρ. Σάντ. Χαλδ.) ἀλαγίτες Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) ἀλαῖτας Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.) ἀλαγίτας Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. λαὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτης, καθὼς πόλις - πολίτης κττ., τὸ δὲ α προθετ.

Ἀνθρώπος τοῦ λαοῦ, λαϊκός, πάντοτε κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸν ἱερωμένον ἔνθ' ἄν.: 'Σ σὴ στράτιαν ἐπέντεσα ἔναν ποπᾶν κ' ἔναν ἀλαῖτεν Χαλδ.

ἄλαλα ἐπίρρ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄλαλος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀλάλων, τῶν ἀφώνων, ἀφώνως: Ἄσμ.

Τ' ἀππάριν ποῦ 'τονν ἄλαλον ἄλαλα συντυχάν-νει,
πουλήσης με, χαρίσης με, τίποτες 'ἐν τῶς κάμνεις
(ἐν τῶς = δέν).

ἀλαλαγή ἦ, ΓΒλαχογιάνν. ἐν Προπυλ. 1,241 ἀλαλαῆ Θεσσ. (Ζαγορ.) ἄλαταγῇ Ἀστυπ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀλαλαγῇ = κραυγῇ. Διὰ τὸ ἄλαταγῇ πβ. τὰ ὅμοια αὐτόθ. καύκαλον - καύκαλτον, ὄλος - οὐλτος, σκάλα - σκάλτα κττ., ἐν οἷς προϋπήρξε διπλοῦν λ.

Θόρυβος, ὄχλοβοή ἔνθ' ἄν.: Δὲν ἔπαυε 'ς τοὺς δρόμους ἡ γεορτινὴ ἀλαλαγῇ κ' ἡ παραζάλη... ποῦ τῇ γεννοῦσε ἡ ἔγνοια κ' ἡ ἀνησυχία γιὰ τῇ γεορτῇ ποῦ θά 'φτανε ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. Τούτῃ ἡ ἀναλοσὴ πάλε εἶντα βριῖδεται νὰ πῇ! (τί ἡμπορεῖ νὰ εἶναι πάλιν οὗτος ὁ θόρυβος! βριῖδεται = εὐρίσκεται) Κύπρ.

ἀλάλαγμα τό, ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωῆ² 133 ἀλάλασμα ΚΠαλαμ. Παράκαιρ. 142.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀλάλαγμα. Τὸ ἀλάλασμα παρὰ τὸ ἀλαλάζω.

Κραυγῇ: Ποίημ.

Ξανάσανε κι ἀλάλαξε καὶ σὰ βροντὴ ἄς ξαφνιάσῃ
τῆς νίκης σου τ' ἀλάλαγμα κάθε ψυχῇ 'ς τὴν πλάσι

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωῆ² ἔνθ' ἄν.

ἀλαλαγμός ὁ, Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Κρήτ. Πελοπν. (Λακων. κ. ἄ.) Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.) — ΚΠαλαμ. Τραγοῦδ. πατρ. 27 ἀλαγμός Πόντ. (Κερασ.) ἀλαλασμός Θήρ. Πελοπν. (Μάν.) ἀναλαγμός Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) ἀναλαμός Πελοπν. (Μάν.) ἀνελαγμός Θράκ. (Καλαμ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀλαλαγμός. Εἰς τὸ ἀλαγμός ἐξέπεσεν ἡ συλλαβὴ λα κατ' ἀνομ. Τὸ ἀλαλασμός παρὰ τὸ ἀλαλάζω. Τὸ ἀναλαγμός κατ' ἀνομ. τραπέντος τοῦ λ εἰς ν.

Θορυβώδης ταραχή, ὄχλοβοή ἔνθ' ἄν.: Ἐγινε ἀλαλαγμός Λακων. Φιλιππ. Ἐρθεν ἔναν ἀλαλαγμός (ἦλθεν, ἦτοι ἠκούσθη εἰς ἀλαλ.) Κερασ. || Φρ. Ἀλαλασμός Κυρίου! (ἐπὶ μεγάλῃς καὶ θορυβώδους ταραχῆς) Θήρ. || Ἄσμ.

Καὶ γίνεται ἀλαλαγμός, βοή θεωριακωμένη

Κρήτ.

Βάλαν οἱ Τοῦρκοι μιὰ φωνή, ἀλαλαγμὸ μεγάλο

Πελοπν. — Ποίημ.

Καὶ μὲ τὸν πρῶτο ἀλαλαγμὸ ποῦ σκόρπισε τὸ γένος
πρῶτος τινάχθη μιὰ βραδεῖα μ' ἓνα καλὸ μπουρλόττο

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

